

na mě čumí jak na obtížný hmyz a jedna se ptá: Máte očkovací certifikát nebo test? – Ne, mám potřebu! Nebo se mám vyčůrat tady u vás v kanceláři?! Naštěstí přišla třetí, normální ženská, ujala se mě a odvedla útroby skladu ke správným dveřím.“

Konverzace by pokračovala ještě hodinu, ten druhý je poněkud rozvláčný, než z něj vypadne, co má zrovna na mysli, trvá mu to jak lenochodovi doběhnout maraton. Viera to vyřeší tím, že „ztratí“ signál. „On je hodnej, ale trochu epickej. Než se vyjádří, trvá to... vždyť jsi slyšel.“ Přikyvuju a připomínám si, že bych neměl dávat najevo, že jsem v kabině, pokud mi Viera nedá znamení.

Krajina je nudná. Rovná, občas se objeví stožár s větrnou vrtulí. Je dusno. Máme stažená okna, fouká vítr a stejně je příšerné vedro.

„Nejtěžší je najít místo ke spaní,“ říká Viera. „Po páté hodině už nemáš šanci. Takže já už hledám od čtyř.“

Konečně se před námi objevuje parkoviště se sociálním zařízením (*to zdaleka nebývá na každém – pozn. aut.*). Plno. Bude pět. Vieře se podaří najít mezi řadou zaparkovaných kamionů poslední místo. Vešli jsme se natěsno mezi dva šikmo zaparkované kamiony, ovšem naproti nám stojí dva polské chladiřenské vozy.

„Slyšíš? Budou vrčet celou noc. To nesnáším!“ Vyhazuje první prázdnou krabičku od cigaret a odchází na toaletu. Uvědomuji si, že jsem od rána ještě nebyl, což mě docela udivuje. Lezu z kamionu bos až na zem, což se mi podaří, беру pantofle ze čtvrtého schodu a jdu taky. A když už, tak jdu rovnou do kabinky. Vše je v kovu, nerezové, nezníčitelné, neodcizitelné. Ve výklenku je ovšem šest rolí toaletního papíru jako rezerva a jeden v příslušné krabičce k použití. Napadá mě, jak dlouho by ty roličky vydržely na českém parkovišti.